

Jag letar efter Paris - Några nycklar till Parisakvarellerna

Hösten 2019 var jag en av sex konstnärer som tilldelades Carina Aris ateljéstipendium för 2020. Två månader i Cité Internationale des arts ateljéhus mitt i Paris. Jag hade valt november - december och när Covid 19 spreds över världen i mars trodde jag att det skulle vara möjligt att resa till Paris under hösten men all osäkerhet och smittspridning som ökade och fler restriktioner som infördes gjorde att jag valde att hoppa av. Till saken hör att jag aldrig hade varit i Paris, nu skulle det ha blivit av men försvann som en hägring framför mig. Istället för att resa till Paris i Frankrike under hösten 2020 började jag leta efter Paris i Sverige. Jag upptäckte att det finns många små Paris, platser i naturen och gamla torp som ofta är rivna. Bara deras namn lever kvar på Lantmäteriets kartor, i kyrkböcker och i Institutet för språk och folkminnets samlingar. Någons längtan, någons föreställning om Paris som har tagit form här i Sverige men sedan mer eller mindre glömts bort och övergivits. **Jag letar efter Paris** blev ett konstprojekt i pandemiskugga.

På Lantmäteriet hittade jag historiska kartor som visade var det funnits platser som heter eller har hetat Paris. Jag har använt mig av dem för att leta mig fram till de små torpen och backstugorna ute i landskapet. Några finns fortfarande kvar som bostadshus eller sommarstugor medan andra är helt utplånade under plog eller byggmaskiner. På akvarellerna har jag i första hand använt de kartor där Paris är markerat med namn.

Akvarellerna är målade med tre franska färger av det franska märket Sennelier: Pariserblått (oftast kallad preussisk blå), frank ockra och fransk vermillion. Att arbeta med enbart de tre färgerna skapar både en begränsning och en frihet. I sökandet efter de olika kulörerna sker färgblandningarna inom ramen för de tre färgerna. Jag behövde inte ge mig ut och leta bland citrongult, kobolt eller karmin eller någon annan i det enorma utbud av färg som finns, när jag gjorde bilderna.

De olika formerna innanför de gröna färgerna har jag hämtat från Carina Ari-ateljén. När jag kom dit i november 2021 var ett visst förfall i rummet en av de saker jag slogs av. Färgen hade spruckit, lossnat och flagnat av i större och mindre områden. En av de saker jag arbetade med var att göra frottage från väggarna. Med hjälp av stora tunna papper och grafitstift gnuggade jag fram avbildningar från väggarna. Formerna var som abstrakta objekt som tillsammans bildade en arkipelag av försvunnenhet. I mina bilder blir de till minnesluckor, det som försvunnit, de kala okända utrymmen som ingen längre minns eller aldrig utforskat. Den gröna färgen runt om formerna blir en påminnelse om all den mossa och gräs som vuxit in över de numera rivna små paristorpens husgrunder och tomter. Den gröna färgen är också ett sökande efter den Seinegröna färgen. Cité internationale des arts ligger alldeles vid Seine och varje dag gick jag den korta promenaden ner till Pont Marie och fotograferade Quai des Celestines, Seines vatten och himlen däröver. De flesta dagar skimrade vattnet i olika gröna toner snarare än blått.

För en hel del år sedan fick jag en bunt med gamla planritningar från Mjölby kommun. På fint lessebopapper fanns ritningar över hus, vägar, elledning och annat som skulle förändras i kommunen. Vilka år de har gjorts framgår inte men det var långt före allt digitaliserades. De har legat i mitt arkivskåp och inte förrän nu funnit sin väg in i min konst. En del av de tunna blyertsstrecken har jag gjort medan andra är någon okänd kartritare/ingenjör som ritat. De får vara som ett eget element i bilden som berättar om sånt som varit, tid som passerat, drömmar och planer som genomförts men som idag kanske redan är förbisprungna av tiden.

Tyglapparna är både ett bildelement som jag tyckte behövdes för bilderna men de får även stå för människorna i de små torpstugorna. Att i lapptäcken och trasmattor ta tillvara och skapa av gamla kläder och tygbitar tänker jag hör till den enkelhet och fattigdom som rådde bland dem. Tyglapparna har jag klippt ur överblivna tygrester från plagg eller andra textilier som jag eller min mor sytt. När min mor dog var en del av mitt arv ett par säckar med tygrester som hon samlat på sig genom åren. På bilderna finns också tyg från plagg som min man, min son och jag själv burit. Textilierna och broderimönstren får också låna ut sig till mina drömmar om Paris som modets stad som under århundraden påverkat Europa och världen om vad som är det allra modernaste att bära på sin kropp.

Eva Vogel-Rödin